

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“
вносить: в Австрії:

на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границю:

на цілий рік: зі щоденною висилкою 7 доларів або 14 рублів; з висилкою двічі в тижні 6 доларів або 12 рублів; з висилкою що суботи 5 доларів або 10 руб. Поодинокі числа по 10 сотків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Конто почт. щадниць ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний дневник.

„Виреш ми очи і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5 год. по полудни. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслана“ при ул. Оссолинських ч. 11. партер (фронт від ул. Тихої). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажи Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє.

Рекламації лише неопечатані в вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надсла-нім“ 40 сот. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Домагаймо ся ясної ісповіди політичної від посольських кандидатів!

(Δ) При инній нагоді вказували ми на се, що головне нині в краю руске народно-демократичне сторонництво утворило ся із злуки опозиційних народовців з членами укр-рускої радикальної партії з її мінімальною і максимальною програмою, котра є тільки копією програми соціалдемократичної. Наслідком того народнодемократичне сторонництво було привнесене до своєї програми прийняти багато засад з мінімальної і максимальної програми радикальної партії, значить — пересунути ся в лівім, крайнім напрямі в порівняно з програмою „Народної Ради“ з 1885. і 1892. року. Через те різниця між програмою народно-демократичною а радикального сторонництва є така незначна, така невиразна, що сі оба табори майже зливають ся з собою.

Але ми вказували також і на се, що між рускими радикалами, а соціал-демократами що до програмових засад таким нема майже ніякої різниці, а члени укр-рускої радикальної партії, основаної в 1890. р. н. пр. Микола Ганкевич, Семен Вітик стоять нині на чолі укр-рускої соціал-демократичної партії. Таким способом виходить, що укр-руска соціал-демократія творить ліве крило, а укр-руска народна демократія — праве крило руских радикалів.

На се вказували ми зараз після виборів руских послів до першого „народного парламенту“ в 1907. році в 118. ч. нашого дневника, що розмеженє між рускими народними демократами а радикалами, між радикалами а соціал-демократами що до різниці програмових є вельми неясне і невиразне, так що одно з другим майже зливає ся. А на доказ сега ми навели розмову тоді вибраного посла В. Будзівовського з дописцем Stowa polsk-ого з 5. червця 1907. Пос. В. Будзівовський сказав тоді зовсім ясно:

„Ми підемо в кождім разі разом з соціалістами, бо властиво наша програма, а програма соціалістів є та сама“.

А до сега ми додали тоді такі висновки: „Се дуже щира і ясна ісповідь і за се можемо п. Будзівовському бути лише вдячними, що не таїть сега, що й инші його товариші думають, лише не так виразно і ясно висловлюють. Тепер ми лише раді би знати, яке становище супроти сеї щирої ісповіди займуть рускі послы-святеники, чи они при таких обставинах також вступають до сега руского клубу і будуть іти разом з соціалістами, бо додати треба, що п. Бий зазначив, що его погляди поділяє значна часть его товаришів, о чім ми не сумнівали ся“.

В дальших виводах висловив тоді п. В. Будзівовський, „що з инших сторонниць рускі послы ішли би хіба з Німцями (ту очевидно мав на думці радикалів і людовців німецьких), а на останку зазначує, що й з сионістами і будуть лучити ся рускі послы, наколи ті будуть так поступати як доси, отже в таким случаю будуть союзниками Русинів.“

З чотиролітньої діяльності руских послів відомо, що они справді часто гляділи помочи соціал-демократів і німецьких вільнодумців і радикалів і сионістів, з їх підмогою іммуновали деякі видання, котрі хіба на руку соціалдемократам і найкрайнішим радикалам, а тим самим потверджували висловлений погляд п. Вяч. Будзівовського, в горі наведений.

Такий сам погляд висловив був при инній нагоді др. Трильовський, що радикальна партія має таку саму програму і цілі, як соціалдемократична.

Отже тепер, коли всякі кандидати з нагоди недалеких виборів являють ся на віках і зборах, повинні би виборці піти слідом і за прикладом виборців в Радимні (о чім ми згадали в ч. 94. нашого часопису з неділі минулої) і виразно та рішучо домагати ся ясної ісповіди політичної від кандидатів.

Вжеж радикальні і соціалістичні програми містять в собі такі засади, що релігія є справа приватна, дальше домаганє розділу держави від Церкви, дозволу розводів, вільної школи (без науки релігії) і такі инші благодати. Нехайже посольські кандидати, котрі числять головню на поміч християнських ви-

борців руских а між ними і святеників, врівно і рішучо висловлять своє становище тамож в таких справах. Доси неоден радикал, що пристав до народно-демократичного табору, виходив голосами святеників, неоден крайній радикал, що ворогував проти руско-католицкої віри і Церкви та духовенства, але мав рекомендацію „Народного Комітету“, був піддержуваний голосами християнських виборців а навіть руских святеників в тим переконанню, що сеж кандидат рускої народної організації, а одержавши мандат ставав у різкій суперечности з основними засадами христ. віри і Церкви, котра чимало причинила ся, як се нераз уже в нашій часописи вказано, до збереженя рускої національности в Галичині.

Крайна отже пора, вивести раз сю справу на чисту воду, а рускі виборці а передовсім святеники повинні уважати своїм, а також народним обовязком, що би посольських кандидатів привнесити до прилюдної, ясної і виразної ісповіди політичної і домагати ся від них рішучих в таких справах зобов'язань.

Політичний огляд.

Австро-Угорщина.

Порозуміне в справі військового закона довершено, як звіщають з Відня. Засадничо задержує ся вповні система областну себ то розправи в Австрії відбувають ся по німецьки, в Угорщині по угорски. Віймку становить се, наколи перед австр. судом стане угорський підданий, котрий не вміє службового німецького языка, або перед угорским судом австрійський підданий, що не вміє по мадярски. В таких случаях і в слідчім поступованні в головній розправі обжалований буде переслухуваний в тим языкі, яким володіє і то з підмогою або без перекладчика, о скільки судия, що веде розправу, уміє сей язык. Се не впливає однак на хід цілої розправи, котра буде ведена в Австрії по німецьки, в Угорщині по угорски. На случай війни

всі розправи перед военними судами будуть ведені по німецьки. Начерк закона признає за саду устного і явного поступованя і надає обжалованому праву прибирати собі сьвітскої заштитництва. Новий війсковий закон признає дволітню службу, підвищує контингент новобранців на 212.000, збільшує число офіцерів і вводить рідше покликюване на виравы по скінченню служби в лінії.

Відроченє принятя сербского короля нашим цісарем дало привід у Білгороді до всяких вістий. Болгарский король Фердинанд і сербский Петро мають аж в осені бути прийняті на віденським дворі.

Міністер загр. справ Мильованович заявив уже королеви намір про уступленє, і після всякої імовірности буде він іменований послом на берлінським дворі. Що до становища Пасича, захитаного відроченєм подорожи короля і дволітним поступованєм супроти скупштини, то его становище стало вельми трудне. Однак не можна припускати, що би він уже тепер уступив, бо через те ще більше запуталоб ся політичне положенє.

Часть дневника звертає ся вже проти безмірної пересадї дійсного стану річи і звинає прилюдність, що би не давала ся втягати в таку роботу невідчальним чинникам загорілим підбуджуванем. Урядові завия обостронні, у Відні і в Білгороді, зазначають, що відвідання послідують пізніше і що оба монархи сподівають ся також, що після принятя короля Петра у Відні, він буде прийнятий також в Берліні.

Заграниця

В Альбанії обхопила ворохобня широки круги, а число повстанців, котрі сполучили ся з найчисленнішим племенем Малісорів, вносить до 15.000.

Альбанський осередний комітет видав до прилюдности і до молодотурецкого правительства відозву, в котрій покликює ся на заслуги около Османської держави, на поміч дану молодотуркам в цілі введеня конституційного устрою і осягненя народних від-

Юліан Дзерович.

Наші переселенці в Америці в освітленю російского Архієрея.

Російський Архієрей Плятон, архієпископ Алеутский і Північно-Американский, прибув в осені 1909 року на засіданя Правительствующого Святійшого Синода і мав опісля, дня 4. грудня 1909. в сали купецкого Товариства в Києві відчит про Америку, та про житє-бутє руских переселенців. Відчит сей помістили опісля „Вороніжскі Епархіальні Відомости“ та инші духовні журнали в Росії. Відчит сей є інтересний і для нас тим, що в нім згадує Владика Плятон про наших Галичан Унійців; інтересний він є тим також, що відкриває плани архієрея в справі перетяганя нашого народа на схизму. З тих то причин уважав я відповідним подати звіт з того відчиту в нашім християнсько-суспільнім дневнику, думаючи, що читачі „Руслана“ не без інтересу прочитають попри деякі відносини о Америці, доволі підхлібну характеристику нашого переселенця, та наша суспільність навчить ся завчасу ставити опір агресивним крокам православія, а тим самим запобіжить і зденаціоналізованю наших заморських братів.

Владика Плятон пише так:

22. серпня 1907. р. я післав з Женевы до Нового Йорку до своєї пастви телеграму з повідомленєм про мою подорож в Америку і з просьбою: стрінути мене на Американській землі.

Невдовзі і я вже колихав ся на пареплаві „Москва“. Тут мене стрітили дуже привітливо. Я дістав каюту зложеною з двох, невеликих, але гарно умебльованих комнатох. Тут чув ся себе доволі гарно. Але опісля, коли я обходив палуб і каюты, та добачив, в якім стані находять ся поміщення наших переселенців-хліборобів, — як тісні, темні, брудні були вони, — мені опісля в моїй каюті було чогось вже темно...

Подорож океаном тревала сім день. Цікаво звати, яку духовну страву дає своїм подорожним корабельне начальство. Я видів корабельну бібліотеку... і скажу отверто, що цілу ту бібліотеку я викинув би найкрасше прямо в море.

На семий день пароход надплив вже в сферу власти Північно-Американских Держав, до острова недалеко Америки. На сей остров звичайно багаті Американці приводять свою рідню, яка їде в Европу, і тут дістають Американці Европійську почту.

Можете собі уявити, яка радість засіяла на лицах всіх російских подорожних, що ступили на американські води!

Ми прибули в сферу впливу сьвобідної республіки!

Сьвобода!...

Я сам достроював ся до загальної радости і відчував велику підойму духа...

Але опісля, коли ми підплили на Американську почву, велике було наше розчарованє в наших понятях про американську сьвободу... Ми приїхали до Америки о год. 3. в ночі; величезні снопи сьвітла кидані прожекторами з пристани привтали нас гостинно і перед

нами представилась картина казочна, прегарна, чародійна... Статуя сьвободи також чарувала нас всіх. (В скобках скажу, що я опісля був нераз на тим місци в пристани, але вже она не робила на мене сього вражіня).

Ми надіялись, що нам вільно буде зараз зійти з корабля на сушу; але після приписів сьвобідної Америки, ми мусіли стояти на місци, не сходячи з парохода до 12. години в полудне. Можете собі уявити нашу нетерпеливість...

Ранком прибули на пароход Американці а доктор доволі основно оглянув очи подорожних.

Наконець наш корабель порухав ся і з Нового Йорку повіз нас до Брукліну, де вже вільно було нам вийти на беріг. Ми утішили ся дуже тим дозволом.

Коли я вийшов на беріг, тоді побачив я кариту і сивтав по англійски: „чия се карита. Чи не архієпископа Плятона?“ Мені притакнули. „Я, отці і братя, архієрей“. Я привик, що, коли лише сяду в кариту, она сейчас їде. Тимчасом я сів в кариту, але візник не хотів їхати. Я ждав довго, хвилі 5. Наконець дверцята отворились і мені заявляють, що мене желает бачити начальник таможного (цлого) уряду. Я пішов. В таможні сидлі Американці на підлозі, на кріслах, сьвобідно — по американски. Тут мусів я підписати якийсь папір. Я так був змучений всіми тими митарствами, що механічно, неясно, не розуміючи навіть змісту паперу, підписав — „Архієпископ Плятон“. Начальник таможні розгнівав ся на те, що я посьмів

подумати, що він, начальник, може розуміти російську підпись, і приказав мені підписатись по англійски. Тут я дістав мої клунки, які ніс з корабля слуга і які у вільній державі були піддані доволі сьвобідним обзорином.

Наконець, коли закінчено всю ту процедуру, я міг вже поїхати по суши в отсій кариті.

І от я найшов ся вкінци на місци моєї американської служби Церкви Христовій.

Така була моя подорож. Такі були митарства. Я скажу отверто, що нігде, — ані в Німеччині, ані в Швейцарії, ані в Бельгії, ані в Голяндії я не дізнав тільки невгоди і секатур таможенних і других як в „сьвобідній“ Америці.

В чім же властиво лежить суть американської сьвободи?

В тим, що кождий горожанин Держав може ділати дуже согато — і то, і друге, і третє, і десяте — але рівночасно не сьміє він робити також багатю річи, — і того, і другого, і третого, і десятого: американський закон означає кождий крок, кожду дрібницю.

* * *

(Конець буде).

1) Перед кількома роками катедра російского архієпископа була ще в Сан Франціско, тепер є в Новім Йорку, щобі легше було вести архієпископови личну агітацію. — (Прим. перека.)

родин Альбанії. Зазначивши далі, що Альбанці помогли також вихомирити військову революцію, а mimo того їх обманено і не вдоволено їх оправданим домаганням, відкликають ся ще раз до прилюдности і представляють молодотурецькому правительству свої домагання:

1. щоби з Альбанії утворено окрему провінцію;
2. щоби правительство удержувало альбанські школи;
3. щоби альбанські жовніри в часі мира оставали в краю.

Сі домагання є зовсім оправдані. Молодотурецький комітет вислав до Альбанії окремого посла для переговорів, однак се не довело до цілі, а також заповіджений приїзд султана Магомета V. на май, не здержав вибуху повстання. Положене в Альбанії тепер тим грізніше, що й Греція має тепер свої порахунки з Туреччиною.

Марокканська справа, як ми вже звіщали, може довести до заколоту між Францією а Німеччиною, як се вазначує Nord. Allg. Ztg.: „Не можна дивувати ся Франції, паше сей деньник німецького канцлера, що она обдумує способи відповідні для обезпеки життя підданих в Марокку. Лишаємо оцінці Франції, які способи до того вважає она відповідними, бо на неї спаде одвічальність за добір сих способів. Але можна сподівати ся, що події уможливають франц. правительству держати ся своєї програми. Переступлене рам програми не годилоб ся з умовою заключеною в Альд жезірас задля того, бо суцною частиною складовою сеї умови є независимий марокканський володар. Зломане основних постанов умови в Альд жезірас привернуло би всім державам свободу діланя і могло би довести до непередвижних послідовностей. Можемо однак підчеркнути, що наразі супроти дотеперішнього оглядного поступованя франц. правительства, нема причини до таких висловків, щоби розвиток подій міг довести так далеко. Вагалі так само задивляють ся на сю справу начальні деньники інших держав „Westminster Gazette“, „Pester Lloyd“ ітп.

„Temps“ займає ся німецькими дневниками, котрі в недобірм або ворогованем говорять про француску експедицію. Німецька критика, каже „Temps“, булаб може зрозуміла 1905. р., але тепер по лютневій умові з 1909 не має змислу. В тій умові признано Німеччині значну участь в промислових підприємствах в Марокку і ніхто не може заперечити, що Франція виконує сю часть умови льояльно і в найширшій мірі. Тепер прийшла черга на Німеччину, щоби она показала свою добру волю що до прийняти на себе в сій умові zobовязань, а на економічну прихильність Франції відповіла політичною прихильністю. Німеччина нічого тут не зискує. Бо ані правительство, ані дневникарство француске не є за тм, щоби франц. війська в Федї лишали ся. Се зовсім недорічно вязати Делькасеє з поступованем в Марокку. Найважніше є для Німеччини і Франції, щоби не пересувати підвалин що до їх взаємин. В лютні 1909 послідувало щось більше, як само порозуміне, бо там удожене методу і засаду для будучиши. Колиб Німеччина при нинішних обставинах не показала поважання для сеї важної умови, тоді шкідна зневіра шкодилаб усім будучим порозумінням.

3 виборчого руху.

В Галичині.

Всепольське сторонництво було вельми затривожене недавним побутом намісника в Кракові і вістями поданими за Kujet-om Lwosk-им про порозуміне між людвцями, консерватистами і демократами в справі поступованя при недалеких виборах. Всепольське „Słowo“ почало отже різко виступати проти намісника, підсуюючи єму намір знищення всепольсків при виборах і приписувало єму почин до утвореня згаданого порозуміння польских сторонництв в Кракові. Задля того міністер др. Гломбінський, котрий з того сторонництва війшов до кабінету, вислав на руки Гвальберта Павликовського, голови всепольсків, телеграми між иншим такої основи: „Правительство постановило, не вмішувати ся в боротьбу поміж польскими сторонництвами. В тім змислі одержало правительство також в а певнене від намісника. Мо-

жу отже вісти про мнине вороже становище намісника супроти народних демократів назвати неімовірним, тим більше, що я також одержав особисто запевнене від намісника в повисшій напрузі“. Видно, що на всеполяках дрозжать скіра перед вислідом виборів, коли так обезпечують ся на всі боки.

„**Народний Комітет**“ затвердив отсі дальші кандидатури: на окр. 54 (Балигород-Лютовиска-Ст. Самбір-Дрогобич і т. д.) о. Івана Яворського, гр.-кат. пароха в Стрільбицях на посла (суд. повіті Балигород, Лютовиска, Ст. Самбір, Турка, Борина) і д-ра Ярослава Олесницького, краєв. адвоката в Дрогобичі, на посла (суд. повіті Підбуж, Дрогобич, Лука), а в окрузі 63 (Золочів-Буск-Камінька стр. і т. д.) д-ра Теодора Ваня, краєвого адвоката в Золочеві на заступника посла. Рівнобіжно із ставлюванем кандидатур йде агітаційна робота в користь сих кандидатур і виборчий рух на добре розгорів ся. Кандидати поставлені проти москвичів мають поважні вигляди як прим. проф. Залозецкий в Сяніччіві і судия Сінгалевич в Золочівщині і инші. Се був би чималий добуток в хосен української народної ідеї.

На виборчий округ Гусятин-Скалат зголосив свою кандидатуру др. Яків Турян, лікар в Відня. Нині став др. Турян на передвиборчій вічу в Гусятині. З причини загальної непопулярности кандидатур п. Петрицького в тім окрузі нова кандидатура має там добрі вигляди на поводжене.

На останних нарадах ширшого Заряду української радикальної партії рішено між иншим поставити п. Королюка, віта з Чернівца як кандидата меншости на округ Стрий і т. д.

Москвичі розвинули шалену агітацію за своїми кандидатурами, які не перебирають в средствах і для осягненя польских мандатів готові до всього. Возьміть лише яке небудь число „Прикарпатской Руси“, або єї молодшої сестрички „Голоса народа“ а певно подумате, що русофільські „новокурники“ се неустрашими опозиціоністи і непримирими вороги всіх ласк „свыше“, а поглянете опісля на буцімто відворотну сторону русофільської душі, на єї „Галічаніна“, а переконаєте ся, які се мерзеники ті русофільські „новокурники“. В 85. числі „Галічаніна“ стрічаємо автентичну розмову між співробітниками „Прикарпатской Руси“ п. С. Лабенським а жовківским старостою, у якого просив він „porarcia“ для своєї кандидатури. Сю розмову, як примір русофільської „опозиційности“, подаємо на вічну память овозиційности борців „подяремной“ Руси дословно за „Галічаніном“:

Староста: Bardzo mi przyjemnie poznać pana. Lecz czym mógłbym panu służyć?

Неустрасимый С. А. Лабенский: Proszę, bardzo proszę o łaskawe porarcie przez wysoki rząd mojej kandydatury przy obecnych wyborach do rady państwa.

Староста: A czy był pan w c. k. namiestnictwie? Czy prosił pan o porarcie Ekscelencyje pana Namiestnika?

Неустрасимый С. А. Лабенский: Niestety, panie starosto, boję się iść do Jego Ekscelencyji, gdyż wiem, że będzie zwalczał dudykiewiczowską — тут не уміли намъ передать, сказавъ ли г. Лабенский: — kompanię или же bandę?

Староста: W takim razie pan darujesz, ale ja nie mogę porzucić pana na własną rękę, gdyż jako cesarski urzędnik, jestem podwładnym Jego Ekscelencyji.

Редакція „Галічаніна“ належить ся подяка за розкриване тайн русофільської душі покрою Дудикевича, як рівнож не менша подяка належить ся „Прикарпатской Руси“ за нотоване так переконуючих фактів, як агітація жандармів в користь „старокурників“ Короля, Глєбовіцкогo і т. д., бо — wart Расрааса. Коли „опозиційність“ русофільв буде йти в тій самій прогресії, що підлість, в короткім часі нічим буде Пуришкевич, Крушевц, Бобринский супроти Дудикевичів, Лабенських і т. д. В теперішній виборчій агітації годить ся розкривати очі несвідомому народови на сю русофільську вікчемність.

По за Галичинню

Зєдинені молоді і старочехи та національні соціали оповістили відозву виборчу до виборців, в котрій між иншим сказано: „Сподіваємо ся, що злука в цілі виборів найде належне зрозуміне у виборчих кругах і промостять дорогу, щоби всі чеські послы по виборах станули на спільній підставі в спільнім чеськім клубі держ. ради і далше вели боротьбу проти непривильної Славянам системи

правительственной. Ми рішили ся енергічно змагати до того, щоби в новій держ. радї були сповнені державно-правні, політичні культурні і господарські домагання чеського народа“.

Дневник чеських хліборобників „Venkov“ оповіщує відозву виборчу і кандидатів сего сторонництва. Але в писі тім нема бувших провідників сего сторонництва б. міністра Прашка і Зазворки. Імовірно буде Прашек кандидувати самостійно. Хліборобники не заключили умови з наведеним в горі союзом чеських сторонництв, але будуть себе піддержувати мовчки при головних виборах і доперва при тісніших вийдуть в порозуміне.

Німецько-народний союз відбув засідане під проводом бар. Кіярія і ухвалив вибрати виконний комітет виборчий. Відтак просив свого предсідника, щоби в інтересі народної справи прийняв мандат, однак бар. Кіярі рішучо заявив, що не кандидує.

Гуртова розправа проти руских академиків.

На вчерашній розправі зізнавав перший др. Густав Вільнер, лікар клініки.

Дня 1. липця був занятий в амбуляторній клініці і там зголосив ся до него якийсь молодий чоловік, який подав, що називає ся Стайшевский. Він був ранений в ногу повисше коліна і казав, що сю ражу дістав від якогось Русина на університеті. Мав се бути лише позірно Поляк, бо з вимови сего пана сьвідок пересьвідчив ся, що се є Русин. Рапа була легка від якогось острого зняряду. Сьвідок бачив також Леонтовича, який після оповіданя д-ра Погорецького мав подати ся за Величківскогo. Коцка бачив лише в переході через салю хорих. Довший час заняли питання ставлені сему сьвідкови, а для демонстрації внесено навіть на салю поліційний карабін з наложеним багнетом.

На ті самі обставини покликано і переслухано також студента медицини Йосифа Алексевича. Сей вів на клініці книгу, в якій записувано зголошуючих ся хорих. Дня 1. липця привезено там раненого Леонтовича, якого сьвідок бачив і вписував в книгу. Впрочім зізнає так само як і перший з сив, що по перерві зголошує ся і додає, що чув а оповідань лікарів, що ординуючий лікар, який осматрював раненого Коцка, мав знайти при нім бровнінг.

Третій з черги зізнавав слуга університету Генрик Еміль Давідек. Подібно як і инші був з прочою службою на коридорі коло ректорату. Звідам покликав его другий слуга, щоби поміг розібрати барикаду. Такий приказ мав видати дир. Йордан. Сьвідок побіг на головний коридор і побачив ту дві барикади, одну коло I. салі, а другу при кінці сего коридора. Сьвідок кинув ся розбирати ту другу барикаду. Межи обома барикадами не було нікого. Сьвідкови удало ся при помочи другого слуги усунути сю барикаду. Сейчас в сей коридор ввалили Русини з таким криком, що сьвідок не здає собі справи, чи тоді били шибі, чи ні. Сьвідок заявляє рішучо, що перший стріл упав зі сторони Русинів. Перестрашений утік до медичного деканату і ту перубув до кінця подій. З помежи обжалованих пізнає обж. Охримовича, як такого, про якого розповідав єму другий слуга, що сей мав стріляти. Сьвідок звернув ся до агента, щоби его арештував.

Вкінці переслухано ще одного слугу університету, а се Михайла Боярськогo, який хотий Русин, зізнає і присягає польски. Сей сьвідок так само як і попередній, головних подій не бачив, бо утік до медичного деканату. У студентів бачив лише тонкі звичайні палиці. Сему сьвідкови оповідав вольний Влізло, що унів. слуга Флюда отворив комин в деревом на просьбу польских студентів. Вкінці сьвідок заявляє, що мав пильнувати таких самих коминів в коридорі головнім і бічним, та що там на кілька день перед подіями заглядав і рішучо воїн не бачив.

Нинішня розправа.

На нинішній розправі зголошує ся цілий ряд обжалованих, які хотять вийти, щоби вписати ся на університет. Трибунал пускає лише кількох. Потім прокуратор згідно в давнійшій внесенем оборони зрікає ся переслухання цілого ряду сьвідків. Трибунал приступає до переслухання сьвідків.

Перший з них Мирослав Шеліго-ский, укінчений студент медицини, заприсяжений, зізнає, що дня 1. липця прийшов на університет і ту на I. поверсі побачив барикаду, про яку єму Поляки сказали, що має се бути оборона проти Русинів. Сьвідок минув єї і пішов до деканату медичного. По дорозі при кінці коридора замитив цілу товпу йдучих Русинів. Они йшли зі снівом а з помежи них упав оклик: „Товариші, вікна можна бити, сеї лампи прощу не бити!“

Рівночасно почув брязкіт битих шиб а зараз за тим і перші стріли.

Сьвідок перестрашений утік до деканату, тому то й не бачив подій на коридорі, чув лише відгомін стрілів. По хвилі до канцелярії ввав якийсь ранений в ногу, якому сьвідок заосмотрив ногу тимчасово і поручив піти на клініку. В якийсь час пізніше покликано сьвідка до Коцка. Застав его вже в коридоріку ведучим до уступу. Ту спільно з радн. д-ром Кадием уділив першої помочи Коцкови, а потому, коли вже поготова ратункової стації відвезла его на клініку, сьвідок уділяв помочи цілому рядови ранених академиків.

Межи иншими осматрював ногу Леонтовичови, який мав сказати, що зове ся Величківский. Сьвідок не знає ніякого медика Шеленговского. В ректорским коридорі зовсім не був. При помочи предсідника пізнає Леонтовича і Левіцкогo, бо їм уділяв помочи.

В тій хвилі предсідник увільнив обж. хого Леонтовича від присутности на розправі і відіслав его до вязничого шпитала.

Дальший сьвідок Федір Загора, студент філософії, присягає без протесту зі сторони прокуратора. На університет прийшов до лабораторії, яка містить ся над салєю III. Звідси чув перебіг віча. По вічу почув стукіт, який удар палиці по стіні. Сей стукіт походив зі сторони салі для іспитової комісії.

Пані Місерова, яка рівнож була тоді в лабораторії, звернула увагу сьвідкови, що се стріл. Потім упало більше стрілів. Чув також слова мабуть Залізняка: „Товариші, не стріляйте!“ Бачив потому, як в коридорі коло уступу вношено раненого товариша, але хто се був, в тій хвилі сьвідок не знав. Зденерований відійшов від вікна. Бачив ще, як оден з III. салі вискочив на дрова в подвірю. Сив чоловіком не був рішучо Решетило, якого сьвідок знає ще з перемискої гімназії.

На питання д-ра Охримовича сьвідок зізнає, що коло 1. години вийшов на двір без перепон. Зревідовано его вечером, причім відобрано єму палицю з срібною ручкою, яка сьвідкови таки й пропала.

На питане д-ра Старосольского заявляє, що віче в марті трвало о много коротше, як віче в липцю. Дальше сьвідок описує бльокаду в маю. В другім дни сеї бльокади бачив у одного з бльокуючих револьвер.

Потім сьвідок описує відносини межи Русинами а Поляками на університеті.

По перерві зізнає Генрик Юда, укінчений студент прав.

На університет прийшов в справі свого брата, ригоризанта медицини. На I. пов. спостеріг барикаду і дізнав ся, що Русини відбувають віче. Побачив також зараз цілу товпу Русинів, які упорядковані зміряли до барикади. Ціла ся товпа дійшовши до барикади задержала ся, а коло сьвідка, який був тоді коло дверей II. салі, упав перший стріл. Рівночасно перші ряди вдірали ся на барикади. По тім стрілі сьвідок пішов в бічний коридор і побіг на II. поверх. З другого поверха бачив через вікно, що якийсь пан з II. салі положив на вікні бровнінг а сам вернув ся. На II. поверсі лишив ся аж до приходу поліції.

На питане д-ра Старосольского зізнає, що барикада коло салі I. була з 2 лавок, та що директора Йордана при барикаді не бачив.

По довгих випитуваннях зі сторони оборони сьвідка заприсяжено.

Потім з огляду на се, що багато студентів має завтра, як в послідній день вписів, вписати ся на університет, розправу відложено до завтра до 1/2 11. год. рано.

Хросимо бігховити перегляду.

НОВИНИ.

— **Календар.** В середу: руско-кат.: Теодора; римо-кат.: Знайдене св. Хреста. — В четвер: руско-кат.: Януарія; римо-кат.: Фльоріяна.

— На час виборчої борби, котра попри свої поважні сторони має також багато таких прикмет, з яких годі не закрити собі та не посьміяти ся, постарали ся ми о сатиру п. з. Ревун, котру у сім числі починаємо друкувати. Автором єє є п. О. Маковей. Описуваний ним Ревун — се наш типовий, політичний Дон Кіхот, чоловік, що бере ся до поважних справ без поважного приготування, се дурисвіт і очайдух, котрий знає, що у нас може багато зискати, а нічого не втратити. Хто лише дивить ся на наше суспільне життя в Галичині незащипленими очима, сей добачить не одного такого Ревуна і між провідниками народу і в самім народі. Сатира містить гумористичну „житесь“ Ревуну в молодих літ аж до посольства, уложену нарочно так, щоб жаден наш відомий діяч не мав ніякої основи брати її до себе; однак описувані автором події нагадують читачам зразу загально відомі, хоч і перелицьовані тут, факти. Поминути ще й сі факти і видумувати щось таке, чого в нас не було, автор ані не мав причини, ані не мав потреби, коли хотів, щоб сатира була сатирою на наш і обставини; в ній мусіло остати ся щось таке, що нагадувало би відразу наше життя. — До сей сатири нарисовував п. Яків Струханчук, маляр у Парижі, 26 карикатур. Наші читачі самі пересвідчать ся, що сі карикатури прекрасні, повні життя і гумору. Оскільки нам відомо, п. Струханчук виступає се перший раз з такою більшою збіркою карикатур, яка свідчить про его великий талант в сім напрямі. — Так два автори вибрали ся прославляти Ревуна з тим наміром, щоб і забавити читача і дечого навчити. Маємо надію, що наші передплатники приймуть сю новину радо та троха потішать ся у сих тяжких виборчих часах.

— **Справа Шевченкового пам'ятника в Києві** — як пише „Рада“ — зайшла, так сказатиб, в який мертвий кут, в якого нема иншого виходу, як вернути ся назад і брати ся за діло наново з початку. Ціла справа представляє ся нині ось як: Два конкурси на пам'ятник не принесли нічого доброго. Проект Балавенського, який ухвалив був комітет прийняти лише з деякими поправками, показав ся по думці загалу зовсім невідповідним. Поставити Шевченкови пам'ятник з проекту Балавенського — значилоб покрити себе на довгі віки соромом, бо ані з артистичного, ані з ідейного погляду не відповідало він великим вимогам пам'ятника народного Гейня, а тим самим сотворилоб ся тривалий пам'ятник нашій невиясненій байдужості. Нема отже иншої ради, як оголосити еще третій конкурс, котрий — можна сподівати ся — дасть ліпші успіхи так як другий випав вже ліпше від першого. Наколиб і третій конкурс не пощастив ся, тоді мусіло би ся по просту замовити проєкт у одного з відомих художників. — Подібно мав ся також справа з місцем під сей пам'ятник. Як звісно, київська дума відібрала давніше призначену на сю цілю площу коло Михайлівського монастиря, а назначила площу на розі Караваєвської і Васильківської улиці, т. є в брудній частині і на передмістю Києва. На таку заміну не можна рішучо згодити ся. Поставити там пам'ятник Шевченкови значило би сховати его перед очима тих, кому найбільше треба зго бачити, мав ся на думці народ, за якого віддав поет своє страждуче життя, бо в ту сторону мужик хиба припадково часом заблукає ся. Під пам'ятник Шевченкови — пише „Рада“ — мусимо домагати ся місця рівноцінного з відобраним, а таким може бути поки що площа коло Золотих Воріт, або друга на Бібиківському бульварі, на перехресті в Володимирську уллицю. Так стоїть справа з проєктами пам'ятника Шевченка і его місцем. Дня 1. мая мав зібрати ся комітет будови пам'ятника і він повинен як слід вивести цілу справу з того мертвого кута. По перше повинен назначити третій конкурс на пам'ятник, а по друге повинен твердо обстоювати достойне пам'ятника місце, бо сак чи так Шевченкова слава не збільшить ся, ані не зменшить ся, але в противнім випадку, значить, если би комітет не допильнував сих двох найповажніших задач, то збудував би комітет собі і цілому народови безсмертний пам'ятник сорому і догани у наших поколіннях. На се отже — кінчить стаття в „Раді“ — повинен комітет уважати, бож се в першій мірі до него належить.

— **Автоматичний аванс урядників державних залізниць.** Після оголошення міністерства залізниць входить в життя для урядників держ. залізниць автоматичний аванс від 1. січня с. р. Відповідає він постановам автоматик, котру заряд Тов-а держ. залізниць заповнив

урядникам тих залізниць, о скільки вступили до служби перед 1. жовтня 1907. р. Після нових постанов кождей урядник набуває на підставі відповідної кваліфікації по ульві означеного в статуті часу, право посувати ся до висших службових клас, а в їх обсягу на висші степені платні, аж до одержання остаточної платні. Урядникам з університетским образованием заповнено в протягу 20 літ служби аванс до службової класи інспекторів (платня 4.800—6.000 К); укінченим ученикам середних шкіл по 19 літах служби аванс до службової класи старшого ревідента (платня 3.600—4.400 К); всім иншим урядникам по 15 літах служби аванс до служб. класи офіціалів (платня 2.800—3.200 К). Сі речинці авансів є о много корисніші від дотеперішних; при тім для урядників, котрих знаменита кваліфікація управлює до авачів поза звичайну чергу, час служби може бути ще скорочений. За взірцеву службу на важних стаціях застерегло собі міністерство винагороду передчасним авансом. Так отже сей автоматичний аванс, що значно обтяжує державний бюджет, вдовольти вже урядників держ. залізниць.

— **Зле вибрав ся.** Оповідав нам чоловік з Рогатинщини, що там оден виборчий агітатор почав по селах агітувати на давний лад, обіцюючи селянам відобрати панські та попівські“ ґрунти і розділити їх поміж селян. В однім селі люди слухали якийсь час таких теревенів агітатора, а потім стягнули его з мовниці і дали ему порядного прочухана, щоб не ходив на село людей дурити, бо вже і там дещо чули і знають.

— **Славянський зїзд в Кракові.** Зїзд полудневих Славян з нагоди отвореня „товариства приятелів полудневих Славян“ відбув ся в суботу. Між иншими приїхали на сей зїзд: маршалок Країни проф. Шукле, о. др. Лямне, др. Крек, др. Погачнік, Стефе, др. Адлешіч, Єлочнік, проф. др. Яре, Радіч, о. Ленард. Зїзд сей має протиросійський і противославянський характер. Русини не беруть в ній участі.

— **Влом до залізничої каси.** З Ясла доносять, що минулої ночі вломали ся невисліджені доси злодії до каси на тамошнім дворці, вивнесли вертгаймівську касу о пів милі поза місто і розбили єї. В касі було тоді поєхр. 6.000 К. Вломники забрали гроші, але не рухали мовлізаційних плянів військових.

— **Робітничий день.** Вчорашній день 1. мая обходили робітники у Львові частинним безробітєм. По деяких фабриках і варстатах праці не переривано. В печатнях почасти був страйк. Польські часописи переважно вчора вийшли, в печатнях, де друкують ся рускі часописи, складачі страйкували. На зборах страйкуючих соціялістів на площі Гусевського промовляли бесідники лише про вибори. Промовців від руских соціялістів допущено до слова, як привхостів польских соціялістів, на самим кінці, а польські „товариші“ навіть не хотіли їх слухати і розходили ся з площі демонстраційно. В поході під театр брало участь кілька тисяч соціялістів, переважно жидиків.

— **У Відні хотіли соціялісти в кількох місцях прогнати робітників від праці.** Задля того прийшло до бійки, але поліція не допустила нігде до поважніших розривів. В поході взяло участь 20.000 осіб. — В Празі і Берні моравским відбули ся вчора збори соціялістів, окремо чеських, окремо німецьких. — В Парижі прийшло до кровавої стрічі межі кірасверами а соціялістами, котрі уладжували заборонений похід. Одного офіціара зранено вожем в плечі. Арештовано мпого демонстрантів, а межі ними одного, що стріляв з револьвера.

— **Заклад причиною смерті.** 18-літній Ф. Філлер в Станіславові заложив ся із своїм товаришем, що зїсть в протягу означеног часу 15 великих куснів чеколяди. Філлер виграв заклад, бо зів дійсно в означеній протязі часу умовлену скількість чеколяди, та за сую вигранку переплатив житєм тому, що вскорі появилось ся у него запалене слішої кишки і він в протягу двох днів помер серед страшних болей.

— **Самовбийчий замах.** В минулу середу раном привезли до шпиталю в Станіславові народного учителя із Галича, Станіслава Лаврука, який в самовбийчій нямірі два рази стріляв до себе із револьвера. Одна куля застрягла в голові, друга пробила правий бік. Стан здоровля Лаврука безнадійний, хоч операция удала ся. Причюна самовбийчого замаху незвісна.

— **Переписка редакції.** Вн. Тимотей. Мусимо засягнути інформацій, чи взагалі вже тикати сю справу.

Вн. о. І. Пл. в Тов. Конєць дістали, спасибі. Як тільки буде місце, почнемо печатати.

Посмертні оповістки.

— **О. Василь Білецький.** св'ященик-ювілят львівської аепархії, парох в Страдчи під Яновом к. Львова, батько о. мітрата Андрея Білецького, упокоїв ся 27. с. м. в 88. році життя і 60. р. св'ященства. В. є. п.!

— **Мартин Мойсейович,** нотар в Залізцях, помер нагло в Загірю в 74. році життя дня 29. цвітв'я с. р. В. є. п.!

Телеграми

з дня 1. мая.

Відень (ТКБ). Цісар виїздить до Пешту дня 3. мая о 2. год. 45 мін. по полудни.

Еастон (Пенсильванія) (ТКБ). Окремий поїзд, яким їхало 250 учителів до Вашингтона у відвідину до президента Тафта, вискочив із шин коло стациї Еастон, в хвилі, коли гнав зі шкоростю 50 миль на годину. Поїзд злетів з насипу, а серед розторошених возів вибух огонь. Після останних вістей 25 подорожних згинуло на місці, а 35—40 тяжко покалічило ся, багато з них смертельно.

Царгород (ТКБ). Комуїкат молодотурецкого стороництва каже, що стороництво одноголосно ухвалило сповнити згідно всі обовязки, які на него накладає патріотизм. Підчас нарад провідник дисидентів жадавав отвертої заяви, чи прийнято всі домагання дисидентів. Ціле стороництво то затвердило.

Царгород (ТКБ). В молодотурецких кругах зачувати, що є ріжниця поглядів межі міністром війни а иншими членами кабінету, іменно з огляду на справу усунення полковника Садіка. Більшість міністрів вручить великому везирови свою димісію в случаю, коли би не усунено Садіка. Вел. везир мав вже владити умотиване письмо в справі димісії.

Царгород (ТКБ). Ходять чутки, що великий везир жадає усунення полковника Садіка, в противнім разі витягне з сего як найдальше сягаючі консеквенції.

Царгород (ТКБ). В останній хвилі оповідають з достовірного жерела, що міністер війни повідомив великого везира, що полковник Садік відіде ниго до Солуня. Тим самим пересилена полагоджено.

з дня 2. мая.

Відень (ТКБ). Стан здоровля цісаря є зовсім вдоволюючий. Монарх прийняв вчора на послуханю шефа генер. штабу Конрада ф. Гецендорфа і міністра просвіти Штіргга.

Відень (ТКБ). Міністер Гломбінський виїздить в інспекційну подорож до Чех.

Царгород (ТКБ). До міністерства війни доносять, що альбанські ворохобники напали на турецке військо в поході з Гусіне до Селеча, але їх відперто. Оден офіціар і 40 рядовиків згинули. По стороні Альбанців великі страти.

Париж (ТКБ). Помічна армія, вислана до Касаблянки, складає ся з 10 батальонів піхоти, 4 шкадронів кінноти, 4 батерій артилерії, 3 компаній маринарских і провантис відділів.

Гоннонг (ТКБ). Daily Press доносить з Китаю, що ворохобники заняли знова кілька міст коло Кантона і вчасі їх спалили. В Кітунг убилі префекта, в Шаншю урядника. Перед Кантоном стоїть 7 канонірок.

Меж державним війском а ворохобниками дійшло кілька разів до битв. Телеграфічні полученя перервано.

Відень. При вчорашнім тягненю преміювих льосів державних з 1860. р. головна виграна в явоті 600.000 К упала на льос серия 3322 ч. 9; 100.000 Л виграла с. 11564 ч. 14; 50.000 К на с. 709 ч. 13.

РЕВУН.

Сатира Осипа Маковей з образками Якова Струханчука.

Заспів.

Чи не старість се надходить, що сумує так душа? Хто мій труд раз нагородить? — Ані слави ні гроша!

Стільки літ не дбав, що буде, і співав пісні старі, аж дивлюсь: не ті вже люди, і пісні не на порі.

Слави ними не заробиш, як за давніх, добрих літ, людських душ не зворохобиш і тебе забуде світ.

Треба, бачу, не такої пісні людям завести, треба иншої, грімкої, щоб тягла всіх до мети.

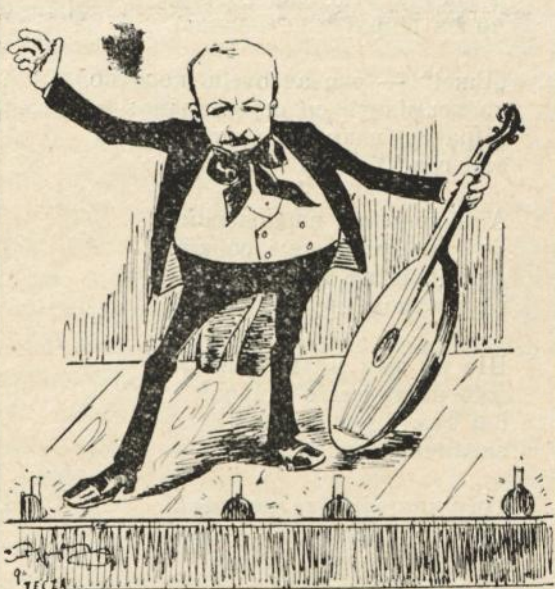
А мета у нас велика: маєм послів, як св'ятих: і поезія й музика і малярство — все для них.

Треба їм пісні співати, — в них є сила, в них є власть, про політику заграти, — тільки се і славу дасть.

Най народ пізнає душі всіх провідирів своїх, то на морю і на суші буде боронити їх.

Є скарби неоцінені в душах вибраних борців, — щож, коли пани скажені роблять дурнів з мудреців...

Яж тепер вам заспіваю не про всіх, бо годі враз, лиш одного звеличаю, найславнішого у нас.

Є вже пісня! є охота! Грай же, козобо голосна, про страшного патріота, пана посла Ревуна!

I. Недалеко коло Прута там стара громада є; Богом і людьми забута, родить діти і живє.

В сій громаді неможний проживав отець Ревун, працьовитий і побожний, добрий пастир, не дерун.

Був він раз співак хорший і за снівом пропадав, та що мав за мало гроший, дома хор собі складав.

Виховав собі з роками одинацять діточок і у хорі мав, без мами, пять синів і шість дочок.

Але ще не був спокійний і мовив ся: „Боже мій! Дай мені квартет потрібний, щоб я мав уже спокій!“

Бачив Господь, що старому справді треба співака і післав йому до дому ще маленького сина.

„От тепер є хор, як треба: шість дочок і шість синів! І для Русі і для неба дам борців, дам Ревунів!“

Так сказав старий і сина Любомиром охрестив, щоб, як прийде зла година, мир любив і в мирі жив,

щоб зазнав утіхи св'ята, щастя-долі між людьми, — і грімке „многая літа“ заспівав йому з дітьми.

Так сей син з любви до пісні народив ся, не з буті, — та стежки були незвісні, що він ними мав іти.

II.

Мирко жив собі щасливо, ріс скоренько, всім на диво, і хоч нот еше не знав, але славний голос мав.

Ще не знав малий і слова, слава вже була готова, що такого Ревунця не було ще у вітця.

Що за розум! що за сила! Мама на руках носила і співала: „Любчик мій! Любо, Мирко, мій пестій!“

„Знаеш — каже раз до мужа, — хоч я трошки вже недужа, в костях чую вже гостець, — чи на Мирку вже конець?“

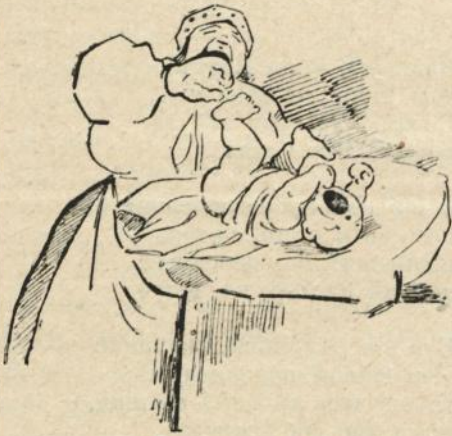
„Вже!“ — сказав отець коротко та всміхнувся ще солодко: „Правда, здав би ся ще бас, але годі! буде з нас!“

А маленький, перконосий, без краватки ще і босий. при дівчатах тер вже ніс і притомом на руки ліз.

Ще не мав малий і року, вже натуру мав широку і в зимі одного дня звеличав своє ім'я.

Того дня він був нечемний і про вчинок свій тазмний мамці криком розповів, на всю хату заревів.

Мамка хлопця розвинула і на подушку шпурнула, нахилилась — а він цуп! вибив їй ногою зуб.

Мамка в крик — і вся родина збігла ся нараз до сина; дивлять ся, а він здоров, тільки з зуба ллє ся кров.

І рішили зараз разом; „Годі се пустити плазом! Вже від завтра за ту злість Мирко тільки кашу їсть!“

Мама каже: „Я цікава, а чи доленька ласкава буде Мирцьови, бо страх! що за лобур в целенках!“

Тато каже: „Не жури ся! Що за сила, подиви ся! Замашистей хлоп, як дуб! В першій році вибив зуб“.

„Тож то й е!“ — так тітка нишком — Щоб не став лише опришком! Все лиш коло нього скач, бо як ні, то зараз плач.“

Вуйко каже: „Цитьте, люди! Він на Руси послом буде! Всі прикмети в нього е! Vivat Мирко! Най живе!“

І сповнилось слово віще — але се вже я півище все докладно оповім, на науку вам усім.

То до посла ще далеко і ним стати не так легко, треба праці, таланту, знати спосіб і мету.

III.

Мирцьо, хоч не знав, що буде, а вже хлопцем ліз між люди, дуже нарід полюбив і, як нарід, все робив.

Перше фірманом хтів бути, а потім іти в рекрути, далі став і пастухом із маленьким Андрухом.

Коні страх любив і гласкав і для поросят був ласкав, бігав з пєсином весь день, а потому спав, як пень.

А наренті до пекарні внадивсь, де дівчата гарні, слухав співів кухарок, не вступав ся ні на крок.

І навчив ся він там силу співанок про краску милу, як з миленьким у садку бавить ся на моріжку.

Знав таких пісень богато, аж з утіхи плєскав тато: „Що за голос! що за слух! Мирку! ти е справді вух!“

Раз був празник у громаді, зїхали ся гості раді, їли, пили, що було, і співали, аж гуло.

Мало їм було ще того, попросили ще й малого, щоб він гостям заспівав, а він зараз шумки втяв:

„Ой мамуню, я ся женю, беру собі в попа Ксеню; любить піп наш попадаю, а я Ксеню молоду“.

Хоч слова сї троха прості, „славно!“ закричали гості, тільки мама Мирка хап! „А ти лайдак! а ти драб!“

Вивела його із хати, почалі чуприну мнати, та він вирвав ся і втік до стодоли у еусік.

Там запхав ся у солому і гадав щось покрийому, далі з хати щось привіс і до курника заліз.

Кури там уже сиділи, бо вже спати йти хотіли; Мирко спати їм не дав, бо страшне щось загадав.

Лапав курку одну-другу і кождській на наругу ножицями — що за злість! — обтинав при тілі хвіст.

Та бо й когутам хвостатим в серденьку своїм завзятім не подарував хвостів, так рубав, що аж упрів.

Кури наробили крику на ту кривду превелику, бо когут та без хвоста просто бідний сирота.

Вийшла мама на подвірє, а Мирцуньо сів піре, кури ходять, як дурні, когути, як смерть, смутні.

І приходить мама близько: „Боже! що то за хлопчиско! Мирцю! — каже — чи то ти курам повтинав хвості?“

Аж плакати їй хочеть ся, а Мирцуньо регочеть ся: „З піря кров не потече, а мене ще тут пече!“

Бог то зна, що за причина та завзятий був хлопчина, правди в очи не ховав, кривди не подарував.

(Дальше буде).

Загальні збори Тов. кредитового „СВОЯ ПОМІЧ“

в Миколаєві

відбудуть ся дня 25. мая н. ст. 1911. о год. 4 по пол. в комнаті Товариства з отсим днєвним порядком:

- 1) Відкритє зборів.
 - 2) Відчитанє протоколу з попередних загальних зборів.
 - 3) Звіт Дирекції з діяльности Товариства за рік 1910.
 - 4) Звіт комісії контрольной з внесенем на удїленє абсолоторії Дирекції.
 - 5) Вибір двох членів Ради надзирающей.
 - 6) Затвердженє одного члена Дирекції.
 - 7) Розділ зиску за 1910 рік.
 - 8) Зміна §. 70. статута.
 - 9) Внесеня членів.
- В случаю браку комплекту вимаганого до зміни статута, відбудуть ся загальні збори того самого дня, в тій самій комнаті і з тим самим порядком днєвним о год. 5. по полудни без огляду на число присутних членів.

о. В. Кузьмич предсїдатель.
А. Струмицький секретар.

Др. С. Вітєлін

красвий адвокат у Львові

перенїс свою канцелярїю з ул. Кароля Людвига 29. до дому при

ул. Хорунжички ч. 6., II. поверх

ріг Академічної.
Телефон ч. 445.

Мати також єї донька

хоче мати гарну виправу і тому не зволікайте, а замовте собі взори чудових дамастів, градії, канвас, полотно, біле на ліжка і столове, хустинки, як і новости в французьких аєфірах, англійських полотнах на одїж, кризенти, оксфорди і ин., які вам пришлє ся даром і оплатно просто з фабрики виробу полотна і з дому для висилок з перпорядної фірми

Братів Крејсар

в Dobruschka 9275. Чехи.

Наслїдком надпродукції продаємо низше ціни ось що:

1000 тузівів гарних білих по лотняних хусточок нешитих 150/200 см. великих за 6 штук 14 К.

1000 штук полотна на всяке білє. 1 штука 20 метрів, 74 см. ширини 11 К

1000 штук дуже делїкатного полотна для найделїкатнїшого біла, 1 штука 20 м. 82 см. ширини 18 К.

1000 метрів гарних сортованих репток 2—8 метрів великих, 30 метрів 18 К.

За те, що не подобав ся, звертаємо гроші.

Особенности для уладженє в готелях і рїзних заведенях.

В Данїї, Швеції, Франції, Прусах, Баварїї, Чехи на Моравїї можуть сейчас отримати працю робїтницї і робїтники рїльні, котрі зголосять ся по контракти до

Товариства Еміґраційного

в Кракові

ул. Радзївїловска ч. 21 або до філії тогож Товариства

у Львові ул. Дзєлихських ч. 5.

За посередництва Товариства Еміґраційного можна рівнож набувати карти корабельні на перворядїї компанїї корабельні до Канади, Зєдинених Держав, півночної Америки, Аргентини, Бразилїї.

Подорожних висилає Товариство череа Триєст, Бремю, Роттердам або Антверпїю після їх власного вибору. Для родин рїльних до Бразилїї переїзд даром.

(1—3)

Товариство взаїмного кредиту

„Дністер“

у Львові, ул. Руска ч. 20.

Телефон ч. 788.

заснованє при Товариствї взаїмних обезпечєнь „Дністер“ в р. 1895 на підставі закона о стоваришенєх з р. 1873.

Одвічальність членів обмежена до подвійної висоти удїлу.

Цїлю Товариства є удїлюванє кредиту своїм членам рїльникам обезпечєним в „Дністрі“ від бїльше літ.

Проценти від вкладок 4%, без потрученя податку рентового.

Вкладки приймає і виплачує Каса Дирекції Товариства в годинах урядових, від 8. до 2. год. в полудне.

Конто в Щадницї почтовій ч. 35.527.

Конто жарове в банку австро-угор.

Вкладни щадничї К 3.153.745.—

Удїли членські К 313.337.—

Позички удїленї К 3.810.183.—

Канцелярїї Товариства отворенї перед полуднем.

ДО

АМЕРИКИ
КАНАДИ

найліпше перевозить

Лїнія Кунарда

у Львові ул. Городецька 99.

Цїна перепаиви кораблем 180 корон.

Уважайте на ч. 99.

ВІДІЗД З ПОРТІВ В ТРИЄСТІ:

Карпатія, дня 16. мая.

З ЛІВЕРПОЛЮ:

Найбїльшї і найвеличавїшї пароходи на сьвітї:

Люзїтанїя, дня: 20/5, 10/6, 8/7 29/7 1911.

Мавританїя: дня 13/5, 3/6, 24/6 2/7 1911. 122(33—?)

Асекуруйте своє майко від огню

В „Дністрі“!

Кождий Русин повинен асекуровати ся від огню, щоб на случай пожежі не понести страи, бо достаток одиначї то добробит цілого народу.

Кождий Русин повинен асекуровати ся тільки в рускїм товариствї взаїмних обезпечєнь „ДНІСТЕР“

Нема жадного иншого руского товариства асекураційного, тільки один

„ДНІСТЕР“

„ДНІСТЕР“ рахує найдешевшї оплати заобезпечєня сєлянських будинків.

„ДНІСТЕР“ звертає кождорічний чистий зиск своїм членам; на рік 1911 випосить зворот 10%.

„ДНІСТЕР“ одїнює та виплачує шкоди по огни скоро і ретельно, а до комісії заврошує все двох господарів на оцінителів.

„ДНІСТЕР“ дає підмоги руским школам і бурсам, де виховують ся сєлянські діти.

Люди асекурованї в „ДНІСТРІ“ можуть дістати позичку у всіх великих Банках і в Товариствї взаїмного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністра“ виносять з кінцем 1910 року 3.052.250 корон.

„ДНІСТЕР“ приймає обезпечєня на житє у всіх догідних комбінаціях (на дожитє, посмертні капїтали, посаги, ренти).

В „ДНІСТРІ“ можна обезпечати від крадени з вломом движимости всякого рода, а товариства кредитовї готівку, цїнні папери і векслї за дешевою платою премїї.

Адреса „Дністра“: Товариство взаїмних обезпечєнь „Дністер“ у Львові, у власнїм домї ул. Руска ч. 20.